

mdR, Jazzgeschiedenis 642. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 29, 't Hammond-orgel, deel 1 van 3. Laurens Hammond, 1895-1973, en John M. Hanert, 1908, ontwikkelden in 1933/34 een orgel, tussen aanhalingstekens, dat voor het merendeel electronisch was, maar deels ook mechanisch. **De** op een stang, aangedreven door een electromotor, rond-tollende magneten, gaven ieder één toon af die via een versterker door een luidspreker hoorbaar werd ^{er}gemaakt. Het aardige was dat je door de opgewekte stroom per toon, en dus de daarop volgende noot, kwa klankkleur enorm kon manipuleren. Eigenlijk tot in het oneindige. De jazzgebruikers, met voorop Fats Waller en Count Basie, die het instrument, omdat ze ook het echte bioscooporgel beheersten, ouderwets registreerden, gingen in de jaren veertig maar vooral vijftig, een soort uniforme registratie ontwikkelen. Aan de basis stond Milt Buckner in de veertiger jaren band van Lionel Hampton, en zoals iedereen na hem waren het pianisten die op het Hammond-orgel overschakelden. De jazzpromotor/criticus John Hammond is overigens geen familie. James Oscar Smith, Norristown, Pennsylvania, 8 december 1925, begon dus als pianist, geïnstrueerd door zijn ouders die alle bij piano speelden. Hij had later nog een beetje 'officiëel' les, begon in 1951 met Hammond orgel. In Philadelphia, en met groot plaatselijk succes. In '56 ging hij naar New York, had in het toen trendië Café Society zijn eerste gig en was op slag beroemd. Toch was hij toen nog druk bezig vooral het registreren te leren beheersen, en het bespelen van de orgelpedalen. Want de fameuze B 3 Hammond die de favoriet van de jazzmensen was, had net als een echt orgel voor de bassen voetpedalen, daar waren pianisten niet handig mee. In die hoedanigheid hoort u Jimmy Smith nu in twee Blue Note-opnamen van 11 februari 1957 - Hackensack, NJ, bij Rudy Van Gelder. Donald Byrd-trompet, Lou Donaldson-alt, Hank Mobley-tenorsaxofoon. Eddie McFadden-gitaar, Art Blakey-drums. Eerst in up-tempo een ballad van Richard Rodgers, "Falling in love with love".

Jimmy Smith: Falling in love with love (Rodgers, Hart)
7/1 - 12:08 - Blue Note 1547

"Falling in love with love" - Hammond organist Jimmy Smith.

Nu: zelfde bezetting, zelfde session, blues van Jimmy Smith: "Funk's oats".

Jimmy Smith: Funk's oats (Jimmy Smith)

2 - 15:58 - idem

"Funk's oats". Hammond organist Jimmy Smith op 11 februari 1957 in Hackensack, NJ, voor Blue Note met Donald Byrd-trompet, Lou Donaldson-alt, Hank Mobley-tenorsaxofoon, Eddie McFadden-gitaar, Art Blakey-drums. Het Hammond-orgel zou vooral populair worden in trio-bezetting, of tenor/orgel combinaties. Waarover volgende keer. Dit was Jazzgeschiedenis 642, ~~ze dedelijk meteen de volgende.~~ Dit is MdR.

0 0 0 0 0